

**MEOSZ OTTI
SAJTÓFIGYELÉS**

A Magyar médiában a mozgáskorlátozottakról és a MEOSZ interaktív portálján a 108
egyesület által közölt információk tallózása

**A sajtóban megjelent információk
-- MÉDIA HÍREK --**

Hátrányos helyzetűek képzése három megyében

Készségeik fejlesztésén keresztül növeli a megváltozott munkaképességű, foglalkoztatási rehabilitációban részesülő munkavállalók nyílt munkaerő-piacon való elhelyezkedésének az esélyeit a MOVE Rehabilitációs Ipari és Szolgáltató Nonprofit Közhasznú Zrt.

A pápai székhelyű vállalat Képzéssel a fejlesztésért nevű uniós projektje a napokban indult 7 dunántúli ill. közép-magyarországi helyszínen: Pápán, Marcaltón, két szombathelyi telephelyen, Kemenespálfán, Kiskunhalason és Jánoshalmán.

A Széchenyi 2020 programban megvalósuló képzést egy kompetenciafelmérés előzte meg. Az eredmények és az egyénekre szabott rehabilitációs tervek alapján kiválasztott, összesen 200 fő szeptember végéig 336 órában részesül napi szintű készségfejlesztésben majdani munkaerő-piaci integrációjáért.

Glück Erika koordinációs igazgató elmondta: "a képzés célcsoportjába munkavállalás szempontjából a halmozottan hátrányos helyzetű dolgozóink kerültek. Az ő képzésük többszörösen speciális munka. Munkatársaink fejlesztése 200 család életére lesz közvetett hatással Közép-Magyarország és a Dunántúl különböző régióiban."

A képzést lefolytató felnőttképző intézmény a Whakaako Oktató és Tanácsadó Kft., amelynek oktatói már több tízezer órányi képzést tartottak hasonló rehabilitációs projektekben szerte az országban.

A tananyag az önismerettől és kommunikációtól kezdve kiterjed a konfliktuskezelésre és társas támogatásra is. Kiemelt helyet kap benne a társadalmi reintegráció és esélyegyenlőség kérdése, valamint a munkahelykeresés módjaival is megismerteti a dolgozókat.

forrás: ots.mti.hu

Olyan játszótér épül Magyarországon, amilyen még nem volt

Nyolcezer fontot, azaz 3,2 millió forintot próbál összegyűjteni egy magyar társadalmi vállalkozás, amelyet öt, sérült gyereket nevelő szülő alapított. A pénzből olyan játszótéri

játékot gyártanának, amelyet súlyosan sérült és egészséges gyerekek együtt használhatnának.

A játék ötletében az a nívó, hogy bár Európában egyre több játszótér akadálymentes, de ez csak azt jelenti, hogy a sérült gyerekek a kerekesszékekkel tudnak akadálytalanul közlekedni és játszani, ám nem tudnak például egy másik – egészséges – gyerekkel közösen mérleghintázni. Márpedig a valódi integráció valahol itt kezdődik.

Magyarországon – a legutóbbi népszámlálási adatok szerint – a lakosság csaknem 5 százaléka valamilyen fogyatékossgal rendelkezik, vagyis 20-ból 1 ember fogyatékosnak számít. Ezen emberek több mint fele, 232 ezer személy mozgássérült, többségük fogyatékossga pedig legalább 50 százalékos. Beszédes adat az is, hogy minden második fogyatékossgal élő embernek problémát jelent a közlekedés és a mindennapi élet, körükben az átlagosnál alacsonyabb az iskolázottság és magasabb a munkanélküliség, ami egyértelműen a megfelelő integráció hiányát mutatja.

Pedig nincs vita, a legfontosabb cél az, hogy a fogyatékosok meglévő képességeik alapján a legjobban megállhassák a helyüket a társadalomban. Számos érdekvédelmi szervezet is elsősorban azt hangsúlyozza, hogy a sérült emberek többsége nem segílyt szeretne kapni, hanem adót fizetni. A kulcsszó tehát az integráció lenne. Ehhez azonban az is szükséges, hogy a többségi társadalom képes legyen befogadni azt, aki fogyatékkal él. Nincs vita a szakemberek között arról sem, hogy az „ép” emberek csak akkor képesek befogadni a sérülteket, ha egészen kisgyerek koruktól kezdve együtt nevelkednek. Ehhez képest – bár papíron létezik integrált oktatás, de ez leginkább bölcsődében és óvodában, akkor is erősen intézményfüggően valósul meg – az intézményrendszer arra állt be, hogy 18 éves kor után akarja a sérülteket a társadalomba integrálni.

Fotó: Fazekas István

Az ép és fogyatékos emberek nem ismerik egymást. Sőt, míg például az egészséges családokban teljesen természetes, ha a testvérek egy intézménybe vagy akár egy csoportba járnak, ugyanez egy fogyatékos testvérrel már nem biztos, hogy megoldható. A fogyatékos

gyerekek kiszorulnak a játszóterekről, játszóházakból, a közösségi terekből, mert azok nehezen megközelíthetőek, és sokszor a sérültek számára használhatatlanok – így sokszor az egész család „otthon marad”, elszigetelődik, magára marad. Ezen szeretne változtatni egy aprónak tűnő megoldással néhány szülő: olyan játszótéri játékokat álmodnak, terveznek, és szeretnének megcsinálni, amelyeket a sérültek is ugyanúgy használhatják, mint az egészséges társaik.

Még mindig el kell magyarázni, miért fontos az integráció Magyarországon nagyjából 32 ezer mozgássérült gyerek él. Számukra az egyik legjobb integrációs hely a játszótér lehet, ami a gyerekek életében az egyik első fontosabb szocializációs, közösségi tér. Harsányi Eszter, aki maga is nevel egy „speciális” gyereket is, 2013-ban négy másik hasonló sorsú anyukával állt össze, és társadalmi vállalkozásba kezdtek MagikMe néven.

Külföldön persze léteznek olyan játszóterek, ahol a mozgássérült gyerekek is tudják használni a játékok többségét, de csak a kerekesszékekkel, vagy maximum szülői segítséggel. (Idehaza is van néhány olyan játszótér, egyebek között a Margitszigeten, ahol van kerekesszékekkel használható játék.) Egy gyereknek azonban fontos, hogy a szülőtől külön is legyen, hogy egyedül, vagy a másik gyerekkel játsszon, homokozzon, hintázzon. Ezzel szemben egy sérült gyerek sokszor csak nézheti a többieket, ha nem tud stabilan ülni, még a homokozóba se lehet betenni. „Valami olyat akartunk csinálni, aminek a segítségével a „spéci” gyerekeink együtt nevelhetnek és játszhatnak az egészségesekkel” – mondta a hvg.hu-nak a vállalkozás projektmenedzsereként is tevékenykedő Eszter.

Az öt anyuka a tervezésbe bevont gyógytornászokat és gyógypedagógusokat, míg a konkrét tervek rehabilitációs mérnökök készítették. Végül három játék ötlete született meg: egy homokozóé, egy banánhintáé és egy olyan labirintus elnevezésű rugós hintáé, amelyben a gyerekek a hintát közösen mozgatva tudnak egy labirintuson keresztül a célba juttatni egy kishajót.

video: <https://youtu.be/moXBaR6ZxkI>

Közösségi finanszírozás

A szülők eddig az egész vállalkozást társadalmi munkában – a „rendes” munkájuk és a család mellett –, és alapvetően saját zsebből finanszírozták. Mivel külföldön jóval egyszerűbb és olcsóbb társadalmi vállalkozást létrehozni, ezért a háttércéget Angliában alapították, itthon egyelőre egy alapítványon keresztül dolgoznak, de ha sikerül a projektet működtetni, létrehoznak egy magyar leányvállalatot. Az összköltség eddig több mint egymillió forint volt, ennek nagy részét a tervezés vitte el. Személyes kapcsolatok révén két banktól kaptak 200-200 ezer forintot, de máshonnan nem jött anyagi támogatás.

Így nézne ki a MagikMe homokozója

Most az első játék – a labirintus – legyártáshoz szükséges pénzt az egyik legnagyobb közösségi finanszírozási platformon, az Indiegogón próbálják összegyűjteni. Bő egy hete indult a kampány, és a szükséges 8000 font, vagyis úgy 3,2 millió forint fele már három nap alatt összejött, így jó esély van arra, hogy meglesz a gyártáshoz szükséges teljes összeg. Ez amúgy a MagikMe tulajdonosok terveit messze felülmúlja, ugyanis a kampányt negyvennaposra tervezték. A közösségi finanszírozású projekteknel a kampány elindítása utáni néhány nap a sorsdöntő. Mint korábbi cikkünkben írtuk, a statisztikák azt mutatják, hogy ha 48 óra alatt nincs meg a vágyott pénz 30 százaléka, akkor könnyen kudarc lehet a pénzgyűjtési projektből.

Tudták ugyanakkor, hogy ha a kampánya sikeres is, de a gyártás után még hátravan az engedélyeztetés, majd pedig keresniük kell olyan játszóteret, amelyek „befogadja” a játékokat. Ez pedig kezdettől fogva kemény diónak tűnt. Bár több önkormányzat szóban korábban érdeklődést mutatott a játékok iránt, pénzzel nem igazán akarták támogatni a projektet (pedig az önkormányzati játszótereket bizonyos időnként – uniós jogszabályok alapján – fel kell újítani, vagyis akár forrásuk is lehetne rá a fenntartóknak). Végül itt is a kampány segített: a kampány hatására ugyanis lett befogadó játszótér, így eldőlt: az első játékot a XIII. kerületben a Madarász utcai játszótéren vehetik majd birtokba a gyerekek.

Ez pedig a labirintus

forrás: hvg.hu

Félmillió gyerek kaphat ingyen ebédet jövő nyáron

Jelenleg pályázniuk kell az önkormányzatoknak állami támogatásra, jövőre ez mindenkinek járna. Négyeszeresére nőhet a segítséget kapó rászorulóak száma.

A nyári tanítási szünetben is ingyenessé tenné jövőre a kormány a rászoruló gyermekek számára biztosított étkeztetést – írja a Napi Gazdaság. A lap úgy tudja: a jelenlegi 3 milliárd forintos keretet egy-két milliárddal megemelhetik, hogy a jelenlegi pályázati rendszert állandó finanszírozással váltsák fel.

Idén nyáron mintegy 135 ezer gyermek kap ingyen ebédet, de számuk így jövőre elérheti a félmilliót. Az illetékes államtitkár szerint a nyári étkeztetéshez minden feltétel adott, kapacitás is van. Idén még pályázniuk kell az önkormányzatoknak, de már most is enyhítettek a feltételeken. Tavaly 1270 olyan önkormányzat jelentkezett a támogatásra, ahol rendszeres gyermekvédelmi kedvezményben részesülő gyermek él.

Szeptembertől a három vagy több gyermeket nevelő családoknak, a tartósan beteg és fogyatékos gyermekek szüleinek sem kell fizetniük a bölcsődei és óvodai étkeztetésért. Ingyenessé válik a gyermekétkeztetés azoknak a családoknak is, ahol az egy főre jutó jövedelem nem haladja meg a minimálbér nettó összegének 130 százalékát, 89 408 forintot.

forrás: hir24.hu

Végre egy magyar múzeum, ahova lehet kutyát vinni!

Akinek van kutyája, tudja, a szőrös négylábúval nem is olyan könnyű az élet: az ember nem ugorhat be bárhova meginni egy kávé, megvenni egy flakon mosószert, és az utazásról vagy éppen a kulturális kikapcsolódásról még nem is beszéltem. De van remény, az Óbudai Múzeum például kutyabarát múzeum lett, ahol ivótálka és tappancstörő is várja a négylábúakat. Milával, a 5 éves border collie-mmal ott jártunk.

„2014 nyarán határoztuk el, hogy kutyabarát múzeum leszünk, a felismerést tulajdonképpen a kereslet hívta életre – meséli Népessy Noémi, az Óbudai Múzeum igazgatója. – Amikor egy speciális múzeumpedagógiai foglalkozásunka érkező értelmi fogyatékos csoportot terápiás kutya kísért, akkor szembesültünk vele, hogy hozzánk nem lehet kutyával bejönni. Hasonló eset máskor is előfordult, olyan látogatót kellett visszautasítanunk, aki kutyával érkezett a múzeumba. Ekkor határoztuk el, hogy elindítjuk a kutyabarát múzeummá válás folyamatát. Átalakításra nem volt szükség, csupán a kutyatartóktól várunk el felelős magatartást. Természetesen olyan szükséges kellékeket biztosítunk, mint az ivótálka, vagy téli időben a tappancstörő. Mindkét múzeumunk látogatható kutyával is.”

forrás: nlcafe.hu

Analfabétát csinálnak a siket gyerekekből

Elmaradott módszerekkel oktatják a siket gyerekeket a speciális iskolákban. Jelnyelv helyett beszéltetik őket, és sok tanár még mindig fogyatékosként kezeli őket, pedig nem betegekről, hanem nyelvi kisebbségről van szó. Két év múlva elvileg már kötelező lesz jelnyelven is oktatni, de nem biztos, hogy ez a gyakorlatban működni fog.

A saját anyanyelvüktől fosztják meg a hallássérült gyerekeket a magyar siketiskolák azzal, hogy a jelnyelv helyett főleg a hangzó nyelvre tanítják őket. A nyelvészek régóta kritizálják a rendszert, amely mögött a siketeket betegekként kezelő patológiai szemlélet húzódik.

“Az uralkodó hivatalos oktatási irányt auditív-verbális módszernek hívják. Ez abból indul ki, hogy a siket gyerekeket integrálni kell a halló társadalomba, ami csak úgy lehetséges, ha megtanítjuk őket beszélni. Ezért adnak nekik hallókészüléket, és ezért tanítják őket hallásmaradványukat használni, illetve szájról olvasni. De ha teljesen kizárják a jelnyelvet, azzal megfosztják őket az egyetlen, számukra maradéktalanul hozzáférhető nyelvtől, amivel könnyedén kommunikálhatnának” – mondta Hattyár Helga nyelvész, aki a siketek nyelvtanulásából írta a doktori disszertációját. Szerinte az utóbbi időben valamelyest javult a helyzet, a speciális iskolákban már vannak siket tanárok és siket pedagógiai asszisztensek, akik használják a jelnyelvet. A halló tanárok is tanulnak jelelni, de ez hivatalosan nem része a módszertannak, ami nagy hátrányt okoz a siketeknek.

Óriási lemaradásban vannak. Nem férnek hozzá a tananyaghoz, alig van esélyük továbbtanulni és elhelyezkedni, így sokan kénytelenek rokkantsági ellátáson élni. Pedig teljesen ép értelmű, jó képességű emberekről van szó.

Hattyár szerint a legtöbb siketnél nem eredményes a hangzott nyelv oktatása, hiszen általában már háromévesek, mire kiderül, hogy nem hallanak. “Hiába erőltetik, hogy beszéljenek, ha addig semmilyen nyelvi hatás nem érte őket. A legtöbben iszonyatos gondokkal küzdenek, alig értik meg az írott szövegeket, és nagyon nehezen írnak. Egy 16 éves gyerekben tíz évi pedagógiai munka van, mégsem tud megírni egy önéletrajzt” – mondta.

Ez a módszer sok gyerekből csak funkcionális analfabétát tud nevelni.

Ettől függetlenül Hattyár sem törölné el a hangzott nyelv oktatását, inkább – más nyelvészekkel együtt – a kétnyelvű oktatást támogatja, amelynek alapja a jelnyelv. “Svédországban először senkit sem tanítottak meg beszélni, ha nem akarta, de rájöttek, hogy ez sem jó, mert az átlagember nem tud jelnyelven kommunikálni. Ezért most már nagyobb gondot fordítanak a beszédtanításra, de a halló tanárokkal szemben is elvárás, hogy magas szinten használják a jelnyelvet. Így sokkal jobb eredményeket érnek el:

Akit jelnyelven oktatnak, az képes eljutni az ép hallású kortársak szintjére. Írásban is csak annyi “hibát” ejt, amennyit bármelyik kétnyelvű, halló ember.

Ráadásul Hattyár úgy tudja, a siketiskolákban sokszor azért is alacsony a színvonal, mert nagyon sok halmozottan sérült gyerek jár oda, akik tanulási zavarokkal is küzdenek. A jobb képességű siket vagy nagyothalló gyerekek szülei gyakran úgy döntenek, hogy inkább a nagyothallók iskolájába vagy hagyományos iskolába íratják a gyerekeket. Az utóbbi gyakran szintén nagy kényszerűség számukra. “A tanárokat nem készítik fel, hogyan kommunikáljanak a siket gyermekkel. Alkalmaznak utazó tanárt, aki vagy tud jelelni, vagy

nem, és olykor el tud menni az iskolákba. Általában beültetik a gyereket az első padba, hogy jobban hallja, vagy lássa a tanárt, aki viszont sokszor úgy magyaráz, hogy közben a táblára ír, így még a szájáról sem lehet leolvasni semmit. Nem szüntetik meg a hallók számára kialakított gyakorlatokat, ami miatt a gyerekek rosszul érzik magukat és elszigetelődnek”.

Nyugat-Európában ugyanakkor nincs nagy eltérés az integrált és a speciális iskola közt. “Előfordul, hogy a kettő egymás mellett működik, a gyerekek pedig félévente vándorolnak a speciális és a hagyományos iskola közt. A hallóknak sem árt, ha megtanulnak jelelni, ez olyan, mintha bármilyen idegen nyelvet tanulnának”. Amíg viszont nincs kétnyelvű oktatás, Hattyár szerint sok siket gyerek jobban jár a speciális iskolákkal, mert ott legalább vannak felnőtt siketek, akik minták lehetnek számukra. Igaz, ezekből az iskolákból jóval kevesebben tudnak továbbtanulni.

Ez nem esélyegyenlőség

Vannak siketek, akik mindkét fajta iskolát kipróbálják, Viki például integrált óvodába és általános iskolába járt, de nyolcadik után úgy döntött, a Szabóky Adolf Szakközépiskola és Szakiskolában folytatja, ahol külön osztályt indítottak siketeknek és nagyothallóknak. A szülei féltették, hogy le fog maradni az anyaggal, de neki elege volt az integrációból.

Alsóban próbáltak odafigyelni rám a tanárok, de nem volt rendes társas életem. Nem sugdolóztam a pad alatt, nem vesztettem össze és békültem ki százszor a barátnőimmal, hanem csak úgy ott voltam.

Ekkor mégsem voltak nagy gondjai, mert a tanárok odafigyeltek, hogy ne beszéljenek neki háttal állva, és a padtársa is mindig segített, ha nem értett valamit. Jeltolmácsról viszont szó sem lehetett. “1997-től 2005-ig jártam általánosba, amikor az integráció még gyerekcipőben járt, de szerencsére nagyon jó tanítóm volt” – mondta.

A felső tagozat viszont tényleg maga volt a borzalom. Az osztálytársaim kamaszkodni kezdtek, és új tanárokat kaptunk, akik közül volt, aki kiszúrt velem. Klikkek alakultak ki, és nem tudtam részt venni a beszélgetésekben. Sokan azt mondják, hogy az integráció a kulcs, de ez nem igaz. Tolmács és speciális segítségek nélkül sokkal többet kellett dolgoznom, hogy ugyanoda jussak, ahová a többiek. Ez nem esélyegyenlőség.

Nyolcadik után nagy váltást hozott a speciális iskola. “Hárman voltunk az osztályban, akik integrált osztályból jöttünk, ezért mi nem is tudtunk jelelni. Tizenkét éves koromban kezdtem jelnyelvtanfolyamra járni” – mondta. De Viki belejött, és négy év alatt sikerült haladó szintre jutnia a jelnyelvben. “Az osztálytársak is jók voltak, itt tanultam meg, hogyan kell barátkozni, beszélgetést kezdeményezni”.

A speciális iskolában három tanárom tudott rendesen jelelni, a többiek vagy csak alapszinten, vagy egyáltalán nem. Egyetlen nagyothalló tanárnőnk volt, akit mindenki szeretett, mert ő értette, mire van szüksége egy siket gyereknek.

Közben Viki szüleinek félelme is beigazolódott, és a gyerekek tényleg lemaradtak az anyaggal. “Ez nem jött valami jól, de a társaság miatt nem bántam meg, hogy ide jártam”. Vikinek szerencséje volt, mert a Szabóky nem hagyományos siketiskola. “Itt nem volt nagy befolyása a patológiai szemléletnek, nyitottak voltak a siket kultúra iránt, ezért tudtam

megtanulni jelelni is. Az épület teljesen akadálymentesített volt, villogott a csengő az osztályteremben, és interaktív táblákat használtak” – mondta.

De nem ez az általános. “A legtöbb siketiskola még mindig elveti a kétnyelvű oktatást. A gyógypedagógusokkal nagyon nehéz kijönni, a legtöbben nem értik a siket kultúra és közösség lényegét. Persze vannak kivételek, és úgy tűnik, hogy a fiatalabb tanárok egyre nyitottabbak”. Viki most a második diplomáját csinálja, jelenleg német-olasz szakos tanárnak készül az ELTE-n.

“Ha végig speciális iskolába jártam volna, valószínűleg most nem itt tartanék. Az integrált iskolából a közösségi élmények hiányoznak, a speciálisból pedig a színvonalas oktatás. Ezért lenne jó, ha bevezetnék a kétnyelvű oktatást, mert ez mindkettő előnyeit ötvözhethetné. Most kevesen vannak, akik le tudják küzdeni a hátrányokat”.

Jó kilátások?

Bokor Julianna, aki nyelvészként foglalkozik a témával, egy siketiskolában végez megfigyeléseket, ahol úgy érzi, “a tanárok már tettek egy lépést előre”. Szerinte ebben az intézményben már felismerték, hogy “az auditív–verbális módszer önmagában nem elég, így különböző szinteken ugyan, de jelelnek a gyerekekkel. Ez megkönnyíti az ismeretátadást, de nem egyenlő a kétnyelvű oktatással, mert nem kidolgozott módszertannal dolgoznak” – mondta.

Mindenki azt hinné, hogy a siketek jelnyelven tanulnak, de ez nem így van. Még mindig él az a 200 éves ideológia, amely fogyatékoságnak tartja a siketséget. Persze voltak eredményei a módszernek, mert a siketek többsége megszerezte a szakmunkásbizonyítványt vagy jobb esetben az érettségit, de miért ne szerezhethének ők is felsőfokú végzettséget?

Az általa ismert siketiskolában a gyerekek hallókészülékkel ülnek az órákon, az információkat pedig jelelve kapják, de nem az igazi jelnyelven. “A jelesített magyart használják, ami a hangzó nyelv nyelvtanát követő jelhasználat. A kétnyelvű oktatás lényege viszont az lenne, hogy a siketek a közösségük által elfogadott és használt jelnyelven tanulhassanak, mert számukra ez a legkönnyebben hozzáférhető nyelv, és ezzel tudnák igazán fejleszteni tudásukat”.

Bár a legtöbb tanár még mindig ragaszkodik a korábbi módszerekhez – a nyelvészek szerint főleg azért, mert attól félnek, hogy a kétnyelvű oktatásban kevésbé lenne szükség a munkájukra, – Bokor szerint sokan elindultak egy jó irányba, amiben támogatni kell őket. Erre ösztönzik őket a szabályozási változások is. A parlament 2009-ben fogadta el a jelnyelvi törvényt, amely nyelvi kisebbségként kezeli a siketeket, ráadásul a terv szerint 2017 szeptemberétől bevezetik a kétnyelvű oktatást a speciális siketiskolákban.

A kétnyelvű oktatás elméleti megalapozásáért felel a tavaly februárban a Magyar Tudományos Akadémia Nyelvtudományi Intézetében elindított, 334 millió forintos JelEsély program, amelyben elkészülhet a jelnyelv tudományos leírása és egy akadémiai jelnyelvi szótár is. A program célja, hogy a kétnyelvű oktatás bevezetésével megszűnjenek azok az iskolai problémák, amelyekkel a siket gyerekek gyakran ma is szembesülnek.

A JelEsély indításakor Bartha Csilla szakmai vezető azt mondta, céljuk, hogy “a magyar jelnyelvet alkalmassá tegyék arra, hogy magán- és a közszféra minden területén használható

legyen”.Hattyár Helga szerint egy jól kidolgozott kétnyelvű oktatás bevezetéséhez sok időre van szükség, és nem valószínű, hogy 2017-től tökéletes formában működik majd a rendszer. “Egyelőre a nyelvészeti előmunkák zajlanak, így elképzelhető, hogy két év múlva csupán valamilyen átmeneti formában vezethetik a kétnyelvű oktatást a speciális iskolákban”.

forrás: abcug.hu

"Ha el volnék kenődve, akkor már nem élnék"

Segítőinek köszönhetően egy tarjáni bolt eresze alól tavaly februárban egy újszegedi garázsba költözött, most pedig egy szegedi anyuka Facebook- bejegyzése nyomán gyűjtést szerveznek a 60 éves, mozgássérült Békési Lajosnak.

Horváth Klaudia és 11 éves fia, Dominik a múlt hét végén találkozott először Lajos bácsival. A mozgáskorlátozott Békési Lajosnak a sportcsarnok közelében lerobbant a háromkerekű, ötven köbcentis járműve. – Legalább 50 ember nézte végig, ahogy hazatoltuk. A fiam vízilabdázik, jó kondiban van – mondta a fiatal családanya.

A jó kondira szükség volt, mert Lajos bácsi az újszegedi vasútállomás közelében lévő garázssoron él. Hosszú, emelkedő, macskaköves úton kellett feltolni a nehéz járművet az egykori Galyatető kocsmaig.

A 60 esztendőes férfiről 2012 decemberének végén írtunk. Akkor a József Attila sugárút és a Budapesti körút sarkán lévő éjjel-nappali előtt élt, a kilógó tető alatt, hogy ne ázzon meg. Jóakarói segítettek neki hajlékot találni. 450 ezer forintért vették meg neki a garázst.

Szerdán Horváth Klaudia és ismerősei lomtalanítottak, takarítottak Lajos bácsi garázsában. – Az életemből regényt lehetne írni – mondta a hódmezővásárhelyi születésű férfi. Szülei nem foglalkoztak vele, édesanyját 38 éve nem látta. Gyerekkorában paralízist kapott, a budapesti Pető Intézetben tanult meg járni. 1972 és 1975 között nyolcforintos órabérért ugyanott segédeszközöket, magasított cipőket gyártott.

Otthonba soha nem akart költözni, ezért az utcán élt. 1996 márciusában trombózis miatt a jobb lábát vesztette el, majd egy elfertőződött sérülés miatt novemberben a másik lábát is amputálni kellett. – Ha el volnék kenődve, akkor már nem élnék – foglalta össze életfilozófiáját a tragédiák sora ellenére jó kedélyű férfi.

Járművét egy orosházi barátjától kapta, de vannak ismerősei Kecskeméten is. Ha útra kel, öt óra alatt ér el a „hírös városba”. – Merész ember vagyok. Egyszer az új hídon hátulról úgy meglökött egy autós, hogy átrepültem a híd másik oldalára, de nem lett semmi bajom – mesélte.

Békési Lajos: Az életéből regényt lehetne írni. Fotó: Kuklis István

A garázstulajdonos szomszédok segítenek Lajos bácsinak. Egyiküket úgy szólítják, kétkerekű Lajos, mert Babettával jár és a „háromkerekű” Lajos járgányát javíttatja. Egy másik tulaj minden reggel segít neki felöltözni, majd kitolja a háromkerekű járművet, és Lajos bácsi útnak indul.

forrás: delmagyar.hu

Nem szép mozgássérültek helyét elfoglalni

A mozgáskorlátozottaknak fenntartott parkolóhelyre felfestett jelzést nem mindenki akarja észrevenni, így pont azok nem tudják használni, akik jogosultak rá - erre a

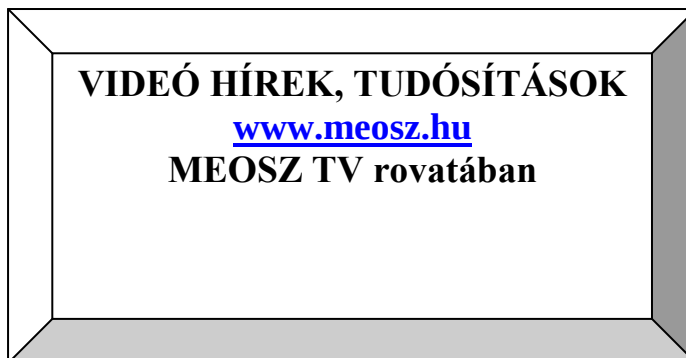
gondolatra épülve készített kampányvideót a moszkvai Young & Rubicam egy mozgássérült emberekért küzdő orosz szervezet, a Dislife megbízásával

videó: <https://youtu.be/T926dU9SYvg>

A videóban a parkolóban földre festett tolokocsi-piktogram életre kel, és valódi mozgássérült embereket vetítenek hologrammal a jelzés fölé, mikor beállna egy oda nem jogosult autós. Ettől mi szívrohamot kapnánk.

Az egészet élőben vezérlik távolról, így a megdöbbsent emberekkel kommunikálni is tudnak, vagy megkérni őket arra, hogy keressenek más parkolóhelyet. A reakciók között van, aki nem akarja észrevenni, és olyan is, aki lefotózza. Mivel a kisfilm elején egészséges emberek mimikáit, gesztusait lehet látni, majd az arcokról távolodva egész alakban már kiderül, hogy az összes szereplő tolokocsiban ül, egyértelmű az üzenet is: A jelzés nem elég. A kampányfilmet a Young & Rubicam készítette a Dislifének

forrás: kreativ.hu

A MEOSZ tagegyesületei és partnerei információi --- EGYESÜLETI INFORMÁCIÓK ---

-HÍREK-

Hóviharban, kerekesszékekkel mászta meg az 1675 méteres hegyet

A Tirreno–Adriatico kerékpárverseny ötödik szakasza egy pokoli kemény emelkedővel zárult. A bringások 500 méterről 17 kilométer alatt emelkedtek 1675 métert, hogy felérjenek a Terminillo tetejére, Nairo Quintanának is megszenvedtek, de Luca Panichi még nagyobb küzdött. Kerekesszékekben ülve hajtotta fel magát a csúcsra.

Panichi amatőr kerékpárversenyző volt, de egy 1994-es autóbalesetben olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy kerekesszékre kényszerült. A kerékpártól azonban nem szakadt el. A most 45 éves férfi minden évben kinéz magának egy bringaversenyeken legendássá vált hegyet, és még a mezőny előtt felküzdte magát.

video: <https://youtu.be/IgQ4TehVnwU>

Ez most hétvégén nem sikerült, a mezőny egy része elment mellette, míg ő a hóesésben nagyot szenvedett. Így is elképesztő, hogy mit művel. Nem tud könnyebb áttételt választani, mint a bringások, csak karjával hajtja magát előre.

video: <https://youtu.be/Xyl7z4HQsXc>

1009 óta a Giro d'Italiára időzíti a kísérleteit, mindig egy jól ismert csúcsot néz ki, mint a Stelvio vagy a Passo del Tonale. Tavaly arra a Monte Zoncolanra is feljutott, amelynek emelkedőjén 22 százalékos meredekségű részek is vannak. Óriási energiákat kell megmozgatnia, csak lépésben 4-5 kilométer per órással halad, öt-hat órással egy-egy kísérlete. Ennyi idő alatt a bringások komplett szakaszokat teljesítenek.

forrás: Mozgáskorlátozottak Csongrád Megyei Egyesülete

-RENDEZVÉNYEK-

Üdülési lehetőségek Erdélyben, Montenegróban és Berekföldön

A Mozgássérültek Ceglédi Önálló Egyesülete üdüléseket szervez határainkon innen és túl, melyekre még korlátozott számban lehet jelentkezni.

Felhívások:

- Erdély
- Montenegró

- Berekfürdő

Megrendezés dátuma: 2015 szeptember 15.

forrás: MEOSZ OKTATÁSI, TOVÁBBKÉPZŐ ÉS TÁVMUNKA INTÉZET

-MUNKAAJÁNLATOK-

Jelige: "SZAK"

A Mozgáskorlátozottak Egyesületeinek Országos Szövetsége megváltozott munkaképességű Szakmai vezetőt keres az Oktatási, Továbbképző és Távmunka Intézetbe.

Feltételek:

- pedagógiai, egyetemi vagy főiskolai végzettséggel rendelkezik
- felnőttképzési szakmai gyakorlata van- létesített kormánytisztviselői, köztisztviselői jogviszonyban eltöltött idő (3 év).

Feladata: a felnőttképzést folytató intézmény szakmai tevékenységéért felelős tevékenység betöltése

Részletekről személyes interjú keretében lehet egyeztetni.

Jelentkezéseket fényképes önéletrajzzal, motivációs levéllel várjuk.

Jelentkezni a MEOSZ Álláskulcs Munkaerőpiaci Szolgáltató Irodájánál lehet "SZAK" jeligével. Jelentkezését az allas@meosz.hu e-mail címre küldje. (Jelentkezésének továbbküldési feltétele díjtalan együttműködési megállapodásunk aláírása, melyet jelentkezése esetén e-mailen küldünk meg címére.)

Ha még nem regisztrált álláskeresőnk itt regisztrálhat. Csak regisztrált álláskeresőink jelentkezését tudjuk továbbítani!

Jelentkezési határidő: 2015 május 23.

forrás: MEOSZ OKTATÁSI, TOVÁBBKÉPZŐ ÉS TÁVMUNKA INTÉZET

